

mindste Sikkerhed for, at Ihænderhaverne af disse Embeder virkelig ere skikkede til at have disse Forretninger — jeg siger derved navnlig til den næglende Bestilling, som der naturligtvis ikke er den fjerneste Sikkerhed for, at enten Udskrivningscheferne eller Toldembedsmændene ere skikkede til at udføre, hvorfor de maaskee heller ikke have den Eyst, Sver og Interesse derfor, som man kunde ønske —, saa siger jeg, at jeg finder det nyttigt, at der er en for Indenrigsministeriet ansvarlig Embedsmand, der har Opbyret med, at Lovgivningens Forrifter i den Henseende overholdes og udføres saa godt, som det efter fattig Veilighed i slige Tilfælde er muligt. Dernæst kan jeg heller ikke lade være at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at de vedkommende Embedsmænd for de heromhandlede Sporlær skulde aflægge Regnskab til en Anden end den, der ellers er deres Overordnede, og i saa Henseende finder jeg det rimeligt, at Indenrigsministeriets Embedsmand træder op som den, der modtager og afleverer Regnskabet, og som indsender det mulige Overflud til Indenrigsministeriet. — Som det ærede Medlem bemærkede, er det andet af ham stillede Forslag saa at sige en Afværgning af det første, og jeg kan derfor ikke Andet end erklære mig imod begge de af det ærede Medlem stillede Forslag.

Hvad de øvrige af de af Udvalget stillede Forslag angaaer, skal jeg erklære mig enig med Udvalget i Vædringsforslaget Nr. 2 som tilstrækkelig retfærdiggjort ved Forholdene, som de ere for Diebliffet. Heller ikke har jeg Noget at erindre mod Vædringsforslaget under Nr. 4, hvortil Vædringsforslaget under Nr. 7 slutter sig, og hvorved der gives Skibsføreren den samme Ret, som Folkene have med Hensyn til at begjære Afregning for Vaterskouten. Naar det ikke stod i det oprindelige Lovudkast, saa er Grunden dertil den, at man ikke dengang tænkte sig at ville omordne Vaterskoutinstitutionen i Kjøbenhavn, og Bestemmelsen er derfor optagen efter den Instrux,

som i sin Tid er givet Vaterskouten; men jeg erkjender, at jeg ikke seer tilstrækkelig Grund til at nægte Skibsføreren Ret til at benytte Vaterskoutens Mellemkomst, naar han ønsker det, hvad vistnok vil være langt sjeldnere, end at Mandskabet gjør det. — Heller ikke skal jeg gjøre nogen Indvending mod Vædringsforslagene til § 3 under Nr. 9, 10 og 11, men tværtimod skal jeg anbefale det høje Thing at vedtage dem, idet det jo er aldeles utvivlsomt, at de medføre en Nemhed eller Forkortelse af Forretningerne, saaledes som de nu ved Instruxen ere ordnede, ligesom jeg har bragt i Erfaring, at Instruxen i dette Punkt ikke følges, hvorimod det, som her foreslaaes, i Praxis er blevet det Brugelige. Jeg skjønner heller ikke rettere, end at den foreslaaede Ordning er fuldstændig tilstrækkelig og betryggende for de Paagjældende. — Jeg finder det ogsaa nyttigt, at den i Udvalgets Forslag under Nr. 13 til § 5 omhandlede Forpligtelse paalægges Skibsføreren, der ellers vil have det i sin Magt om ikke ligefrem at unddrage Vaterskouten — altsaa nu Statskassen — sine Afgifter, saa dog at gjøre det vanskelig for ham at faae dem. — Tilsvarende slutter jeg mig til Vædringsforslaget under Nr. 16, der ikke gaaer ud paa Andet end en Gjenoptagelse af, hvad der stod i den ældre Lovgivning om, at Politiet skulde yde Vaterskouten sin Tjeneste til at opspore og paagribe de Udeblivende. Jeg indrømmer, at det er et nødvendigt Hjælpemiddel, som man navnlig i Kjøbenhavn ikke bør unddrage Vaterskouten, naar man paalægger ham Ansvar for, at Mandskabet møder, saaledes at han, naar det ikke møder, maa bøde derfor. Hvad angaaer de Forslag, som ere stillede af Udvalgets Mindretal, kan jeg ikke vel modsætte mig dem. Jeg maa nemlig ganske vist erkjende, at der muligen kunde være Anledning til at gjøre det mere eller mindre afhængigt af Omstændighederne, om Summen skal være netop 600 Rd., ikke fordi Godtgjørelsen, saaledes som den ærede Forslagsstiller udtalte, ellers vilde